

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8Co/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819200421
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ludvika Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7819200421.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ludviky Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky Y. O. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej na O. ul. č. XXXX/X v H. zastúpenej advokátkou JUDr. Luciou Bakošovou so sídlom na Šafárikovej ul. č. 20 v Rožňave proti povinnému manželovi D. O. nar. XX.XX.XXXX bývajúcemu na O. ul. č. XXXX/X v H. zastúpenému advokátom JUDr. Ladislavom Csákóm so sídlom na Hviezdoslavovej ul. č. 4 v Rožňave v konaní o určenie výživného pre manželku o odvolaní povinného manžela proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 21.11.2019 č.k. 11Pc/2/2019 - 206 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal povinného manžela prispievať na výživu navrhovateľky 270 Eur mesačne od 11.2.2019 do 17.5.2019. Dižné výživné 862,26 Eur za predmetné obdobie zaviazal povinného manžela uhradiť navrhovateľke do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Priznal navrhovateľke voči povinnému manželovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a zaviazal povinného manžela uhradiť právnej zástupkyňi navrhovateľky náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia vo výške 473,39 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie povinný manžel s návrhom, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietal, že konajúci súd sa pri rozhodovaní nijako nevysporiadal s jeho (popri námietke, že mu pomery neumožňujú platiť výživné) ťažiskovou argumentáciou, že v danom prípade požadované priznanie manželského výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi (§ 75 ods. 2 Zákona o rodine). Konštatoval, že aj navrhovateľka v konaní potvrdila (jednak vo svojom písomnom podaní, ale aj vo svojej svedeckej výpovedi), že koná vo vzťahu k jeho osobe v rozpore s dobrými mravmi, a to najmä tým, že vymenila zámok vchodových dverí spoločného bytu, čím mu do neho znemožnila vstup a zároveň potvrdila, že sa vstupu do bytu dožadovaoval, čo mu ale neumožnila a zavolala na neho políciu, ale aj tým, že mu znemožnila užívanie spoločného motorového vozidla značnej hodnoty, ktoré zamkla do garáže, na ktorej vymenila zámok. Konajúci súd k uvedenému nijako neprihliadol a vôbec sa s touto procesnou obranou nevysporiadal. Zdôraznil, že sa tak stalo napriek tomu, že navrhovateľka potvrdila tieto rozhodné skutočnosti, minimálne ich však účinne nepoprela a preto z nich mal súd vychádzať. Z týchto dôvodov považuje rozsudok za nepreskúmateľný, pretože každé rozhodnutie je potrebné považovať za nepreskúmateľné, ak pre jeho nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov v jeho odôvodnení nie je možné zistiť, ako súd dospel k záverom, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ako dospel k samotnému rozhodnutiu v danej veci, pričom nepreskúmateľnosť rozhodnutia treba považovať za vadu konania v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Tvrdil, že jeho právo konať pred

súdom bolo porušené aj tým, že hoci navrhovateľka na pojednávaní 7.10.2019 predložila listinné dôkazy, tieto mu súdom doručené neboli, napriek tomu, že o to písomne žiadal podaním zo dňa 14.10.2019. Ďalej uviedol, že konajúci súd posúdil a vyhodnotil jednotlivé dôkazy výlučne v prospech navrhovateľky a v tejto súvislosti namietal, že súd nezohľadnil žiadne jeho náklady, na ktoré v konaní poukazoval ako ani jeho zhoršený zdravotný stav. Aj keď boli predložené lekárske správy staršieho dátumu, z týchto vyplývajú jeho zdravotné ťažkosti, ktoré sú vo všeobecnej rovine nevyliciteľné, čo platí zvýraznene vzhľadom na jeho vek. Na druhej strane konajúci súd prihliadol k zdravotnému stavu navrhovateľky. Ďalej namietal, že konajúci súd nevykonával dokazovanie ohľadom jeho výdavkov a zdravotného stavu, pokiaľ mal v tomto smere akékoľvek pochybnosti, pričom v tomto konaní sa uplatňuje tzv. vyšetrovacía zásada. Súd prvej inštancie teda konal v rozpore so zákonom, pokiaľ sa obmedzil na vykonanie len takých dôkazov, ktoré účastníci konania navrhli resp. predložili. Takýto postup súdu považuje za v rozpore s článkom 6 Civilného mimosporového poriadku, v zmysle ktorého súd postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania tak, aby zistil skutočný stav veci a je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhli. Pri správnom vyhodnotení dôkazov by súd zistil, že jeho pomery naozaj neumožňujú platiť manželské výživné, ale aj to, že navrhovateľkou tvrdené výdavky nie sú dané, keď podľa jej vlastného tvrdenia pozostáva jej príjem len z dôchodku vo výške 311,80 Eur mesačne, pričom deklaruje výdavky presahujúce túto sumu. Danosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP je daná tým, že sa súd nemal uspokojiť len s dôkazmi a dôkaznými návrhmi prednesenými účastníkmi konania, preto je možné ustáliť, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené. Zdôraznil, že sa tak stalo aj napriek tomu, že on za účelom preukázania, že navrhovateľka o úveroch, ktoré spláca (aj za ňu) vedela navrhoval vykonať dokazovanie lustráciou na konajúcom súde, na základe ktorej by bolo možné zistiť, či a v koľkých prípadoch sa domáhala určenia neplatnosti týchto úverových zmlúv. Ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), pretože pri správnom právnom posúdení veci by konajúci súd dospel k záveru, že navrhovateľkou požadované manželské výživné je (aj) v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere je potrebné napadnutému rozhodnutiu vytknúť to, že vzhľadom na predmet konania nemal navrhovateľke priznávať právo na náhradu trov konania. V tejto súvislosti poukázal na to, že za rozpad manželstva môže výlučne neznesiteľná povaha navrhovateľky a zdôraznil, že navrhovateľka ho vyhodila zo spoločnej domácnosti a pri jeho snahe vrátiť sa do spoločného bytu na neho zavolała policajnú hliadku. Príčinou rozvratu manželstva teda nebola jeho známosť s inou ženou, naopak to bol už následok narušenia ich manželstva.

3. Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu povinného manžela navrhla, aby odvolací súd jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania vo výške 85,18 Eur. Dôvody odvolania povinného manžela považuje za neopodstatnené a nestotožňuje sa s nimi. Uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je objektívne, spravodlivé, jeho odôvodnenie je výstižné, presvedčivé, jasné, zrozumiteľné a vychádza z preukázaného a správne zisteného skutkového a právneho stavu. Ďalej uviedla, že odvolacími argumentmi povinného sa v prevažnej miere vysporiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a povinný len v podstate opakuje dôvody, ktoré uvádzal už v priebehu prvoinštančného konania. Povinný nepreukázal zvýšené náklady, ktoré by opodstatňovali nemožnosť platenia manželského výživného práve naopak, v konaní boli dostatočne potvrdené, že povinný má preukázateľné príjmy, ktoré odôvodňujú priznať jej uplatnený nárok v celom rozsahu. Konštatovala, že za predmetné obdobie (od 11.2.2019 do 17.5.2019), kedy boli s povinným manželia a tento opustil spoločnú domácnosť je potreba spravodlivého dorovnania životnej úrovne. Rovnako je potrebné prihliadnuť na samotnú skutočnosť, že sám povinný podal návrh na rozvod a spôsobil rozpad manželstva nadviazaním mimomanželského pomeru, ktorý doposiaľ trvá. Z vykonaného dokazovania a predložených listinných dôkazov bola dostatočne preukázaná násilná povaha povinného, a to nielen voči nej ale aj voči ostatným príbuzným, pričom povinný nenavrhoval a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukázali opak napriek tomu, že mal na to počas konania dostatočný priestor. Nesúhlasila s tvrdeniami povinného, ktorými namietal postup súdu prvej inštancie v súvislosti s nedostatočným zhodnotením vykonaného dokazovania a nevykonania ďalšieho dokazovania a v tejto súvislosti vyslovila presvedčenie, že konajúci súd riadne zistil skutkový stav veci, keď riadne vykonával dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností. Tvrdenia povinného v odvolaní označila za nepravdivé a poukázala na princíp solidarity, v zmysle ktorého má byť životná úroveň manželov počas trvania manželstva rovnaká a to bez ohľadu na to či manželia spolu žijú alebo nie. Odvolanie povinného preto považuje za nedôvodné s cieľom vyhnúť sa zákonnej povinnosti prispievať na jej výživu v adekvátnej miere. Konštatovala, že povinný sám zapríčinil tento stav, keď sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti, prestal uhrádzať

spoločné výdavky na domácnosť a namiesto toho si užíval život s novou partnerkou. Povinný pritom nijako nevyvrátil jej tvrdenia, resp. nedoložil doklady, z ktorých by vyplývali jeho opodstatnené výdavky.

4. Povinný manžel v odvolacej replike zotrval na svojich odvolacích dôvodoch, ktoré zopakoval. Tvrdenia navrhovateľky označil za nepravdivé a zdôraznil, že sa neodsťahoval zo spoločného bytu ale navrhovateľka ho z neho vyhodila, čo potvrdila aj vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 7.10.2019. Poprel tvrdenie, že by spôsobil rozpad manželstva nadviazaním mimomanželského pomeru a zdôraznil, že to navrhovateľka iniciovala súdne konanie o rozvod manželstva ešte v roku 2018, ktoré konanie bolo vedené pod sp.zn. 1Pc/6/2018 a následne zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu. Následne navrhovateľka opätovne podala návrh na rozvod dňa 8.1.2019, ktoré konanie bolo vedené pod sp.zn. 11Pc/1/2019, a v ktorom ich súd rozviedol rozsudkom zo dňa 24.4.2019, právoplatným dňa 17.5.2019. O tom, že nemal v úmysle a v pláne odsťahovať sa zo spoločného bytu svedčí aj to, že sa v ňom do dnešného dňa nachádzajú jeho osobné veci, ku ktorým sa nevie dostať, pretože navrhovateľka vymenila zámok na vchodových dverách. Toto konanie navrhovateľky je v rozpore s dobrými mravmi, pretože mu spôsobilo značné výdavky, keďže si bol nútený zabezpečiť náhradné bývanie. Tvrdenia navrhovateľky o násilnej povahe, ktorá mala byť údajne preukázaná v priebehu konania, označil za nepravdivé a poukázal na to, že v konaní o určenie manželského výživného súd obstaráva predovšetkým podklady pre záver o životnej úrovni manželov a nie personálnu charakteristiku účastníkov konania. Pokiaľ navrhovateľka tvrdí, že jeho násilná povaha bola dostatočne preukázaná okrem iného aj listinnými dôkazmi, tak by mala konkrétne uviesť, na ktoré listinné dôkazy odkazuje, pretože je ťažké sa brániť a reagovať na tvrdenia, ktoré nie sú bližšie konkretizované. Konštatoval, že v priebehu konania sám priznal, že v minulosti mal určité negatívne interpersonálne vzťahy medzi ním a jeho bratom, ktorého obeťou sa stala ich mama, ktorá počas vzájomného konfliktu spadla a utrpela zranenia. Je pravdou, že bol odsúdený za tento skutok, ktorý bol právne klasifikovaný ako neúmyselný trestný čin. V konečnom dôsledku, aj keby tvrdenia navrhovateľky ohľadom jeho „násilnej“ povahy mali byť pravdivé (čo jednoznačne odmieta), tak je znovu možné dospieť k záveru, že navrhovateľka koná v rozpore s dobrými mravmi, keď na jednej strane neustále tvrdí a snaží sa o ňom vsugerovať, že je agresívny alkoholik a na strane druhej žiada od neho platenie manželského výživného. Ďalej tvrdil, že rovnaká životná úroveň manželov (ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine) v zásade znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí ale je potrebné vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa jednotlivých pomerov. Uvedené osobitosti však v jeho prípade zohľadnené neboli a súd vykonané dôkazy posúdil a vyhodnotil jednostranne, a to výlučne v prospech navrhovateľky. Vyslovil presvedčenie, že v konaní nebol dostatočne preukázané, že by bola jeho životná úroveň vyššia ako životná úroveň navrhovateľky.

5. Ďalšie vyjadrenia zo strany účastníkov neboli podané.

6. Konania vo veciach výživného plnoletých osôb sa prejednávajú a rozhodujú podľa Zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

9. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

10. Podľa § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti

a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihladne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

11. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o výživnom a dlžnom výživnom, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 65 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 66 CMP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, v súlade s § 191 CSP vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihladal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami povinného manžela uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jeho obranu už v priebehu konania na súde prvej inštancie a povinný manžel ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie vo veci. Odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, a teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Úvahy súdu prvej inštancie vychádzajú zo správnych skutkových zistení a na nich nadväzujúce právne závery zjavne nie sú svojvoľné, neudržateľné a ani neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP a len odlišný názor účastníka vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov a úvahám súdu uvedených v odôvodnení rozsudku o určení výživného nečiní rozhodnutie nezákonným a nepreskúmateľným. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v danom prípade stručne a jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia o návrhu navrhovateľky na priznanie manželského výživného, ktorý postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Úvahy súdu prvej inštancie týkajúce sa posúdenia životnej úrovne manželov vychádzajú z ustálenej rozhodovacej praxe súdu.

12. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi podľa citovaného ust. § 71 Zákona o rodine je súčasťou ich vzájomného vzťahu, v dôsledku čoho je nevyhnutné na túto vzájomnú povinnosť aplikovať princípy, ktorými je charakterizované manželstvo a ktoré sú výslovne uvedené v Zákone o rodine. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň manželov bola v zásade rovnaká. Je teda povinnosťou manželov uspokojovať potreby rodiny založenej manželstvom, avšak pokiaľ ide o rozsah, táto povinnosť závisí od schopností, možností a majetkových pomerov každého z nich. Neznamená teda mechanickú rovnosť a povinnosť každého manžela prispievať rovnakým dielom. Za uspokojovanie potrieb rodiny sa považuje aj osobná starostlivosť o deti a spoločnú domácnosť. Výkon tejto osobnej starostlivosti sa teda považuje za rovnocenný s poskytovaním hmotných, predovšetkým peňažných prostriedkov. Potreby spoločnej domácnosti sú potreby všetkých jej členov, nie len manželov, ale aj spoločných detí, pričom obaja rodičia majú rovnakú povinnosť starať sa o deti a zabezpečovať ich odôvodnené potreby, preto v prípade, ak jeden z manželov zabezpečuje potreby spoločných detí, zabezpečuje tým potreby spoločnej domácnosti aj napriek tomu, že fyzicky spoločnú domácnosť s povinným manželom v rozhodnom čase nezdieľal.

13. Odvolací súd k relevantnej odvolacej argumentácii povinného uvádza, že z vykonaného dokazovania je nepochybné, že životná úroveň manželov nie je rovnaká. Navrhovateľka zabezpečuje celú réžiu spoločného bytu, pričom jej príjem v rozvodovom období bol trikrát nižší ako preukázaný príjem povinného manžela. Zdôrazňuje, že takto určené výživné zodpovedá čiastke potrebnej na vyrovnanie životných úrovní manželov a zároveň zohľadňuje zmenu životnej úrovne povinného manžela spôsobenú zabezpečením si nového bývania a zvýšením výdavkov s tým súvisiacich. Túto objektívnu relevantnú skutočnosť zohľadnil aj súd prvej inštancie (bod 16. odôvodnenia), preto sú odvolacie námietky povinného manžela ohľadom nezohľadnenia jeho výdavkov nedôvodné. Rovnako dôsledne sa konajúci súd zaoberal otázkou posúdenia zdravotného stavu povinného manžela vo vzťahu k predmetu konania, na ktoré závery odvolací súd poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (bod. 14 odôvodnenia). Konštatuje, že konajúci súd sa dôsledne vysporiadal s otázkou rozdielu životnej úrovne oboch manželov a správne vyhodnotil ich životnú úroveň s pohľadu výdavkov, ktoré musia vynaložiť na uspokojenie ich potrieb, v dôsledku čoho správne a zákonne rozhodol o vyživovacej povinnosti medzi manželmi.

14. K odvolacím námietkam bývalého manžela ohľadom rozporu navrhovaného výživného s dobrými mravmi odvolací súd uvádza, že zásada dobrých mravov je korektívom, ktorý môže spôsobiť, že napriek všeobecnej požiadavke rovnakej životnej úrovne v manželstve, v dôsledku ich porušovania sa táto zásada nemusí uplatniť. Je to odôvodnené tým, že inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Práve z tohto dôvodu môže byť rozpor s dobrými mravmi zreteľnejší ako pri iných druhoch vyživovacej povinnosti. Pomôckou môže byť morálne vymedzenie obsahu manželstva (§ 18), podľa ktorého manželia sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Automaticky však neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností zaniká vyživovacia povinnosť. Podľa konkrétnych okolností prichádzajú do úvahy prípady fyzického, psychického násillia, nevery a opustenia manžela. Odvolací súd nevidel dôvod na zamietnutie návrhu z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, pretože z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie v tejto veci, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1Pc/1/2019 o rozvod, nepochybne vyplynulo, že k zhoršeniu vzťahov medzi manželmi a následne rozvratu manželstva došlo (predovšetkým) pričinením bývalého manžela, ktorý sám priznal, že nadviazal mimomanželskú známosť. Keďže bývalý manžel sa voči navrhovateľke sám dopustil konania, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, nota bene nemôže sa z tohto dôvodu domáhať zamietnutia návrhu s poukazom na konanie v rozpore s dobrými mravmi druhého manžela.

15. Pokiaľ ide o námietku povinného, že mu neboli doručené listinné dôkazy predložené navrhovateľkou na pojednávaní dňa 7.10.2019, odvolací súd poukazuje na ust. § 204 CSP, z ktorého vyplýva, že dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené. Z ustanovení Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť súdu listinné dôkazy doručovať účastníkom konania. Podľa obsahu zápisnice z predmetného pojednávania (str. 4) bol oboznámený obsah spisového materiálu, vrátane navrhovateľkou predloženého vyjadrenia zo dňa 4.10.2019 a pojednávanie bolo odročené na deň 7.11.2019. Súd prvej inštancie teda postupoval v súlade ust. § 204 CSP, pričom povinný v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní obsah tohto listinného dôkazu nespochybnil. Vzhľadom na uvedené boli povinného v tomto smere právne bezvýznamné a zároveň nespôsobili takú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej argumentácii povinného, že konajúci súd konal v rozpore so zákonom keď vykonal len také dôkazy, ktoré účastníci navrhli resp. predložili odvolací súd zdôrazňuje, že tzv. vyšetrovací princíp, neznamená povinnosť súdu pátrať po dôkazoch, nakoľko vyšetrovací princíp nenahrádza dôkaznú aktivitu účastníka konania. Aj keď v nesporových konaniach súd povinný vykonal aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci (§ 36 CMP), vyšetrovacia zásada nenahrádza dôkaznú aktivitu účastníkov a súd nie je povinný vykonal ani všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdom v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci, súdu umožňuje vykonal len tie dôkazy, ktoré podľa uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 64/1997), preto ani nevykonanie všetkých dôkazov navrhnutých účastníkmi konania nemožno považovať za postup súdu, ktorým by bolo odňaté právo konať pred súdom (R 37/1993). V danom prípade súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie a náležite vyhodnotil všetky dôkazy a starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, preto sú odvolacie námietky povinného neopodstatnené.

17. Podľa § 34 CMP ustanovenia Civilného sporového poriadku o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany a koncentrácii konania sa v konaniach podľa tohto zákona nepoužívajú. Ustanovenia Civilného sporového poriadku o zázname procesných úkonov technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku sa v konaniach vykonávaných notármi ako súdnymi komisármi nepoužívajú.

18. V súvislosti s odvolacou námietkou povinného, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP) odvolací súd upriamuje pozornosť právneho zástupcu povinného na ustanovenie § 34 CMP, v zmysle ktorého predmetný odvolací dôvod nie je možné v mimosporovom konaní použiť.

19. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o nároku na náhradu trov konania, keď priznal navrhovateľke náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia voči povinnému, keďže v prejednávanej veci zistil dôvody na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a v celom rozsahu na ne poukazuje (bod 18. odôvodnenia), a ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ navyše nijako nespochybnil.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP a podľa ust. § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

21. Toto rozhodnutie senát prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 zák.č. 160/2015 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je :

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku , ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania.